

58709

Darova za nepre...

Jbc

(V Meniboru, kvaterno nedo adventu 1860.)

Anton Martin,

skoz božjo milost Lavantinski škof,

vsim dušnim pastirjem in vèrnim kristjanom vse dobro željim, ter
Vas lepo pozdravim.

Pišem Vam zopet v silnih potrebah naše svete matere katolške cerkve, preljubi Moji, ter zaupam, da se Vam zameril ne bom, če prosim. Moja dolžnost je prositi, Vaša dobrota, ako me uslišite. Bote vprašali: kaj pa spet takega? Čujte!

Bog je dal svojemu naj višemu Namestniku na tem sveti lastino, da bi jim ne bilo potreba kruha prositi — dal je našemu svetemu očetu Papežu na Laškem lastne dežele, naj bi ne bili naj viši Poglavar cirkve božje drugim deželskim vladarjem v oblasti, ampak naj bi pasli naj viši Pastir drago odkupljeno čredo Kristusovo po sveti volji božji, ne pa po spačeni volji posvetnih ljudi.

Ali čujte, kaj se godi! Kar je Konstantin, prvi keršanski cesar, papežu dal, dežele, ktire je cesar Karol veliki vidnemu Poglavarju Kristusovemu podelil, kar so Papežu dobrotniki skoz več kotavžent let darovali, so jim preteklo leto laški prekucuhi po ravber-sko vzeli, so si eno deželo za drugoj posiloma osvojili, in jih tako neusmileno oropali, da je Papežu le mala Rimska okolica ostala, in pa velike množice lačnih ljudi, kteri so k svojemu Očetu pribežali, in jih kruha prosijo; pa Bogu se usmili! nimajo jim ga dati. — Jeli to žalostno za svetega Očeta, pa tudi za nas, ki smo njihovi otroci? —

Sveti Oče imajo svoje duhovske vradnije in služevnike, kteri nagajo vesoljno cerkvo božjo vladati; zdaj jim nimajo plačila papež so pošiljali na vse kraje sveta svetoželjne misionarje, božje kraljestvo po sveti širalo; zdaj jim nimajo popotnice

plačati, nimajo pomoči poslati. Godi se Papežu, kakor vbogemu gospodarju, kteriga so razbojniki siloma napadli in ga oropali, kteri v svojo hišo zapert, sebi in svojim pomagati ne zamore. Kdo se bo usmilil našega svetega očeta Pija IX., kdo jim pomagal? Bog, in pa mi, njihovi dobri vèrni otroci.

Pomagati svetemu Očetu v tej veliki sili, so dobri katolški kristjani po drugih krajih družbo (bratovšino) svetega Mihaela naredili, kajti je sv. Mihael naj viši Poglavar nebeških vojsk, in prvi varh svete katolške cerkve. (Tako so tudi v Rimi napravili v ravno ta namen veliko bratovšino pod naslovom sv. Petra.) To novo bratovšino so sveti oče Piji IX. poterdili in z obilnimi odpustki oblagodarili. (Popolnoma odpustki se zadobijo na den pristopa k tej bratovšini, in vsako leto enkrat, ako se vredno spoveš in spokoriš, pa presveto rešno Telo prejmeš, in ob treh praznikih sv. Petra od predvečera do drugega kako cerkvo obišeš, in za sveto cerkvo moliš. Tudi nepopolnoma odpustki se zadobijo, in vèrnim dušam v vicah darujejo.) Vsaki družban, vsaka družbana moli za svetega očeta papeža Pija in pa za sveto katolško cerkvo „Oče naš“ in „češeno Marijo,“ apostolsko vero, in pa: Čast bodi Bogu. Podaruje se za vsaki mesec 1 krajcar srebra, alj pa 2 krajcarja novega dnarja svetemu Očetu v pomoč. Ta braterna svetega Mihaela se je po mnogih krajih razširila, kder katolški kristjani živijo; naj se tudi v naši Lavantinski škofiji vtemelji, in lepo izhaja, dokler so Slovenci in Slovenke usmilenege serca, ter radi molijo in pa vbogajime dajejo, kolikor premorejo; to pa v resnici ni preveč za našo sveto mater kat. cerkvo in pa za ljubega očeta papeža Pija.

Vsako mlado nedelo naj se v vsaki farni cerkvi, alj kderkoli se služba božja obhaja, postavi tružica, ali pa sklédica za božje dare na priložni kraj, v katero naj verni bratji in sestre bratovšine sv. Mihaela za papeža svoje dare polagajo; poleg pa naj pošteni stojijo, ki vèrne opomni in dare pobira. Kar se pri samesnih nabere, se v škofijo pošle, in od tod pa svetemu Očetu. Kdor več glešta (premore), naj paveč da, kajti se jih velik kteri bi radi dali, pa nimajo, bojo pa zatoliko bolj zvesto mali dar bo lahko vsakdo odrajtal, premožni pa tudi radi p